2026-16-RE

Causa 2026-16-RE

(Jocs, SA c/ Lleure 3D, SAU)

Número de registre 102-2026. Recurs d'empara

Aute del 27 d'abril del 2026

BOPA núm. 45, del 6 de maig del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 2 de març del 2026, per la representació processal de la societat Jocs, SA, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 10 de febrer del 2026, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a un procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que declari la nul·litat de la resolució impugnada, ja que existeix "*una manca de motivació suficient, explícita i específica en relació amb el Fonament de dret tercer, per existir una fissura lògica en el raonament establert en el Fonament de dret quart B, i així com una manca de motivació, o motivació insuficient en la segona part del Fonament de dret quart B*", així mateix, sol·licita que es condemni

l'altra part al pagament de les costes generades, inclosos els honoraris de procurador i d'advocat;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Pastor Vilanova;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 2 de juliol del 2019, la representació processal de la societat Jocs, SA va formular una demanda en nul·litat de la marca "*Casino de les Valls*" contra la societat Lleure 3D, SAU, marca registrada a l'Oficina de Marques i Patents d'Andorra (OMPA) per la demandant amb el número de registre 39536, sol·licitant que s'imposessin a la part defenent les costes ocasionades.

La representació processal de la societat Lleure 3D, SAU va articular, amb caràcter previ, una excepció dilatòria de manca de jurisdicció o d'incompetència jurisdiccional, i una petició d'inadmissió de la demanda per incompliment dels requisits previs, contemplats a l'article 4.3 de la Llei de marques, i subsidiàriament, i en l'eventualitat de no prosperar les anteriors peticions, formulava amb caràcter peremptori una excepció de jurisdicció o d'incompetència jurisdiccional. De manera més subsidiària, contestava a la demanda formulada de contrari, oposant-se al triomf de les pretensions articulades de contrari, demanant en tots els supòsits que les costes s'imposessin a la part actora.

1.2. El 26 de juliol del 2019, la Secció Civil 2 de la Batllia decidia, entre d'altres, no admetre les excepcions plantejades per la societat Lleure 3D, SAU com a dilatòries, considerant-se les mateixes com a peremptòries a resoldre en la mateixa sentència, després que les parts haguessin pogut practicar la prova.

1.3. El 4 de novembre del 2019, la representació processal de la societat Lleure 3D, SAU va formular una demanda de declaració de nul·litat de la marca núm. 40311 "*Casino de les Valls*", registrada el 18 de juliol del 2019 per la societat Jocs, SA, per tots aquells serveis i productes designats en la marca núm. 39536 "*Casino de les Valls*", registrada per la societat Lleure 3D, SAU amb anterioritat, i de petició de prohibició per a la societat Jocs, SA, de lesionar els drets que deriven de la titularitat de la marca núm. 39536 "*Casino de les Valls*", registrada a nom de la societat Lleure 3D, SAU, en què sol·licitava que es dictés sentència en aquest sentit, incloent-hi la imposició de les costes processals causades a la part adversa.

1.4. Després d'acumular les dues causes, el 31 de març del 2025, la Secció Civil 2 de la Batllia va dictar una sentència que decidia:

"*Primer.- Desestimar la demanda formulada en data 2 de juliol del 2019 per la societat Jocs, SA contra la societat Lleure 3D, SAU.*

Segon.- Estimar la demanda interposada en data 4 de novembre del 2019 per la societat Lleure 3D, SAU contra la societat Jocs, SA.

Tercer.- Declarar la nul·litat del registre de marca núm. 40311 de data 18 de juliol del 2019 a nom de la societat Jocs, SA, respecte als serveis de les classes 09, 41 i 43; tot prohibint a la societat Jocs, SA l'ús de la referida marca "Casino de les Valls" al Principat d'Andorrà en les categories 09, 41, 43, registrades per la societat Lleure 3D, SAU de conformitat amb les disposicions de l'article 14 de la Llei de marques.

Quart.- Fer imposició de les costes judicials ocasionades, en la forma prevista al Sisè Fonament Jurídic de la present resolució judicial.

Cinquè.- Que es procedeixi, una volta esdevingui definitiva la present resolució, a cursar el corresponent ofici a l'Oficina de Marques del Principat d'Andorra, als efectes d'inscripció de la present resolució en els termes de l'article 26.4 de la Llei de marques".

1.5. La representació processal de la societat Jocs, SA va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 10 de febrer del 2026, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que decidia desestimar aquest recurs i confirmar íntegrament la decisió de la primera

instància.

1.6. El 2 de març del 2026, la representació processal de la societat Jocs, SA va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 10 de febrer del 2026, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a un procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació de la societat recurrent

- La societat recurrent manifesta que les decisions impugnades vulneren el seu dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, lògicament i jurídicament raonable.

- Després de reproduir els antecedents fàctics de manera acurada, en primer lloc, posa en relleu que la Llei 12/2012, del 13 de juny, del comerç estableix clarament a l'article 28.bis 3 que "*La vigència de la reserva de nom comercial al Registre de Comerç i Indústria és de 6 mesos*", i que una vegada "*transcorregut aquest termini la reserva de nom comercial s'entén caducada*".

- Al·lega que aquest advertiment legal es troba igualment en els dos primers certificats de reserva dels noms comercials "*Casino de les Valls*" a favor seu (folis 71 i 76), motiu pel qual una vegada caducada la segona reserva, és a dir, el 23 de desembre del 2018, va expirar la protecció legal que oferia la vigència d'aquesta reserva del nom comercial, per tant, es va extingir el dret preferent que ofereix l'article 3.2 e) de la Llei de marques davant d'un tercer, com és el cas, que registra la marca a partir d'aquesta data; i això sense que es pugui atorgar, a manca de previsió legal, un millor dret a les successives reserves efectuades per aquesta part.

- Segons el seu parer, la Batllia va aplicar la Llei esmentada, però amb un error en les dates de vigència de la reserva i, en fase d'apel·lació, la Sala Civil despatxa aquest error amb l'aplicació del principi *pendente apelatione nihil innovatur*.

- Ara bé, també segons el seu parer, aquest argument de la Sala Civil té plena afectació constitucional, ja que vulnera no solament la línia jurisprudencial de la Sala Civil mateixa, sinó també el dret a un procés degut, atès que el raonament que dona no és ni lògic, ni jurídicament raonable, i fins i tot arriba a ser incongruent, per considerar que no pot entrar a valorar el fons de la discussió més enllà d'una motivació estàndard, quan és un punt essencial per a la resolució del procediment.

- La societat recurrent manifesta que la discussió se centra en la manca de motivació de la no aplicació de la Llei esmentada, tenint en compte que la determinació de la vigència temporal no és un fet nou (ja era vigent en el moment dels fets), no introdueix cap prova nova (és una manifestació jurídica i no fàctica), no altera en cap cas l'objecte del litigi (de fet tot el contrari, centra el marc regulador del debat), i per tant, és una discussió purament jurídica.

- Així mateix, retreu a la Sala Civil considerar que es vulnerarien uns drets a la part adversa de manera genèrica, quan aquesta tenia coneixement de la sentència, coneixia l'objecte del procediment, i va tenir accés i audiència al recurs d'aquesta part, i va fer les seves manifestacions en segona instància. Per tant, a priori, no hi hauria hagut cap vulneració de drets cap a ella.

- Afegeix que hagués hagut d'aplicar el principi *iura novit curia*, que deriva en l'aplicació del principi dispositiu, sense perjudici de la correcta aplicació de la llei vigent i, a la vegada, compleix amb els cànons de congruència.

- I, després de citar jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans i del Tribunal Constitucional conclou que en aquest cas, en contradicció amb els criteris jurisprudencials esmentats, la sentència de segona instància no entra a examinar el fons d'una normativa essencial per al cas -quan la llei establia una vigència de sis mesos de la reserva de denominació (fet que donava lloc a una vigència de la reserva de denominació fins al 23 de març del 2019 i no fins al 23 de desembre del 2018)-, un punt que era rellevant per a la resolució del procediment. La sentència no aporta una motivació explícita i específica d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans. Al contrari, ho ventila ràpidament amb un raonament estàndard que no reuneix els cànons de constitucionalitat exigits per la jurisprudència.

- Segons el seu parer, aquesta aplicació formalista suposa un sacrifici del dret a obtenir una resolució fonamentada en Dret, i al mateix temps impedeix verificar si la decisió adoptada és conforme a l'ordenament jurídic.

- Manifesta que d'acord amb la jurisprudència d'aquest Tribunal, existeix un dèficit constitucional "*quan la resolució judicial dictada es fonamenta en arguments o en una valoració probatòria absurda, contrària a la lògica o a la raó o amb patents errades materials*". Considera que, en aquest cas, la

decisió de la Sala Civil consolida una caducitat incompatible amb la literalitat de la normativa vigent sense que la sentència ofereixi cap resposta específica sobre aquesta qüestió.

- En conclusió sobre aquesta primera qüestió, la sentència impugnada vulnera l'article 10 de la Constitució, en íntima relació amb el seu article 86.2, per no haver establert una motivació específica i explícita -més enllà de l'estàndard d'aplicació de l'article 330.2 del Codi de procediment civil-, i per no haver analitzat les al·legacions relatives a la vigència de la denominació comercial d'aquesta societat per aplicació de la Llei de comerç vigent.

- En segon lloc, la sentència de segona instància efectua el corresponent anàlisi de l'abús de dret i de la mala fe com a una extralimitació dels drets subjectius (vegeu el fonament de dret quart B de la sentència impugnada).

- La societat recurrent argumenta que la Sala Civil va considerar que l'acció duta a terme per la part adversa tenia una conseqüència clara: l'establiment de traves a aquesta part amb una "*clara intenció de perjudicar els interessos d'una empresa competidora*".

- No obstant això, la Sala Civil efectua un gir argumental basat en una contradicció interna sota el pretext d'un control jurisdiccional, dissociant el pla material de les conseqüències jurídiques, i, per tant, buidant directament i immediatament de contingut el pla material de la mala fe; és a dir, el gir argumental es basa en una manca d'absència de justificació que expliqui la relació directa i causal entre la premissa i la conclusió (perquè la qualificació material no projecta cap efecte limitador), sense que existeixi una argumentació justificada i reforçada per contradir les manifestacions precedents efectuades en el referit fonament de dret, i especialment, sense analitzar en cap moment la ponderació estructural que considera que ha d'aplicar-se en aquestes ocasions.

- Afegeix que la posició de la seva vulneració se sustenta encara més quan la sentència afirma expressament que "*el dret de marques es construeix sobre una ponderació estructural entre, d'una banda, la necessitat de reprimir conductes abusives o deslleials que desnaturalitzen la funció distintiva del signe i, de l'altra, l'exigència de preservar l'estabilitat del registre i la confiança legítima que aquest ha de generar als operadors jurídics i econòmics*".

- Addueix que hi ha, doncs, una afirmació de l'existència de la mala fe, una acceptació de l'existència d'un mecanisme registral desvinculat de la seva funció pròpia, i la confirmació de la voluntat de perjudicar a un tercer. I també hi ha la conclusió que aquests arguments nuclears no tenen entitat suficient i autònoma per aplicar-se.

- Exposa que la sentència afirma que el registre ha de mantenir l'equilibri entre vetllar sobre les conductes abusives o deslleials i preservar l'estabilitat del registre per atorgar la confiança legítima dels operadors, i malgrat haver prèviament exposat i afirmat la configuració com a principi rector que informa tots els sectors de l'ordenament, no justifica el per què en aquesta segona part no té en compte les conseqüències de la seva afirmació, ni per què no té pes en la potencial ponderació dels equilibris del dret de marques.

- Retreu a la Sala Civil desenvolupar un raonament contrari a la lògica i a la raó, que generen una afectació directa en la seva esfera constitucional, concretament en el dret a un procés degut en el seu vessant del dret a obtenir una resolució fonamentada en Dret, quan declara que no pot intervenir a través de solucions casuístiques, ja que generen una afectació al principi de seguretat jurídica, tot i que anteriorment havia declarat que el control jurisdiccional havia d'analitzar les conseqüències jurídiques que l'ordenament associa als comportaments deslleials o deshonestos.

- Finalment, un altre raonament sorprèn i interpel·la sobre la lògica jurídica: d'una banda, la consideració que el legislador no va introduir la mala fe com a causa autònoma de nul·litat, i, d'altra banda, destaca l'acció d'imprescriptibilitat de l'acció de nul·litat.

- Conclou que la sentència impugnada conté una sèrie de fissures lògiques en el seu raonament, que generen una decisió que es fonamenta en arguments o en una valoració probatòria absurda, contrària a la lògica o a la raó, i que, per tant, vulnera l'article 10 de la Constitució, en íntima relació amb el seu article 86.2.

- Finalment, la societat recurrent al·lega que la Sala Civil no motiva de manera suficient respecte de les pretensions de l'abús de dret; la seva motivació queda reduïda, segons el seu parer a una mera afirmació, genèrica, sense aplicació al cas (fonament de dret quart B, pàg. 16).

- Després de citar la jurisprudència constitucional en la matèria, dedueix fàcilment que no existeix cap motivació destinada a acceptar o a denegar l'existència de l'abús de dret, sinó que únicament hi ha una frase vaga i genèrica destinada a despatxar l'abús de dret sense entrar en cap apreciació sobre la pretensió efectuada en fase de recurs.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que declari la nul·litat de la resolució impugnada, ja que existeix "*una manca de motivació suficient, explícita i específica en relació amb el Fonament de dret tercer, per existir una fissura lògica en el raonament establert en el Fonament de dret quart B, i així com una manca de motivació, o motivació insuficient en la segona part del Fonament de dret quart B*", així mateix, sol·licita que es condemni l'altra part al pagament de les costes generades, inclosos els

honoraris de procurador i d'advocat.

2.2. Argumentació de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia

- La Sala Civil exposa en primer lloc els antecedents fàctics d'interès: 1) les societats avui litigants van participar en un concurs internacional convocat per a la instal·lació i l'explotació d'un casino al Principat d'Andorra, en què s'exigia a les entitats postulants la presentació i la reserva del nom comercial sota el qual havia d'operar l'explotació del casino. En compliment d'aquest requisit, la societat Jocs, SA va concórrer amb la denominació "*Casino de les Valls*", vinculada a una marca registrada per a serveis de la classe 42 (serveis a Internet), mentre que la societat Lleure 3D, SAU ho va fer amb el nom i la marca "*Premium Casino Andorra*"; 2) la primera fase del concurs va ser adjudicada a la societat Jocs, SA, iniciant-se durant el mes de juliol del 2018 la segona fase del procediment, adreçada a l'atorgament a l'adjudicatari de la llicència de classe A necessària per a l'explotació efectiva d'un casino; 3) en el decurs d'aquesta segona fase, Jocs, SA va efectuar una nova reserva del seu nom comercial, atorgada el 24 de setembre del 2018, amb caducitat el 23 de desembre del 2018, i posteriorment una altra reserva concedida el 17 de gener del 2019 amb vigència fins al 28 d'abril del 2019. Tanmateix, en el període comprès entre la caducitat de la segona reserva, produïda el 23 de desembre del 2018, i la data en què Jocs, SA sol·licitava per tercer cop la reserva del mateix nom comercial, el 17 de gener del 2019, la societat Lleure 3D, SAU -classificada en segona posició en el concurs- el 3 de gener del 2019, procedia al registre de la marca "*Casino de les Valls*", amb el núm. 39536, per a la classe 41 (explotació de casino) i altres categories estretament vinculades a l'àmbit del joc, concretament les classes 9 i 43; 4) posteriorment, mitjançant una resolució del 30 de gener del 2019, el Consell Regulador del Joc denegava a la societat Jocs, SA l'obtenció de la llicència de casino, ja que no es trobava en disposició de garantir el dret sobre la marca indicada; 5) coetàniament, mitjançant una resolució del 13 de març del 2019, dictada pel ministre d'Economia, Competitivitat i Innovació, en funcions, es va declarar nul·la i es va revocar la inscripció del nom comercial corresponent a la reserva "*Casino de les Valls*", assentament núm. 23959 del Registre de Comerç i Indústria, inscrita a favor de Jocs, SA. Aquestes dues darreres resolucions van ser recorregudes per la via administrativa. Això no obstant, el 18 de juliol del 2019, la societat Jocs, SA va procedir al registre davant l'OMPA de la marca núm. 40311 "*Casino de les Valls*", per a les classes 09, 28, 41, 42, 43 i 45; 6) mitjançant Acord del 4 de setembre del 2020, el Consell d'Administració del Consell Regulador del Joc va acordar, entre d'altres, atorgar a la societat Jocs, SA la llicència de classe A núm. A-1/20, i, el 2 de març del 2023 es concedia la llicència d'obertura i funcionament. Un cop produïda l'adjudicació, es van mantenir converses amb l'òrgan regulador amb la finalitat que el Govern cedís l'ús de la denominació "*Gran Casino d'Andorra*", acord que finalment es va assolir; 7) posteriorment, la societat Jocs, SA va optar per explotar l'establiment sota la marca "*UNNIC*", decisió que va ser expressament acceptada pel Consell Regulador del Joc.

- Seguidament, la Sala Civil manifesta que no pot acceptar l'argument respecte de la vigència de la reserva del nom comercial, la durada del qual seria de 6 mesos en lloc dels 3 que indicava el certificat, introduït per primera vegada en seu d'apel·lació per la part apel·lant. Considera que aquestes al·legacions són clarament extemporànies i que no poden ser valorades, perquè en

definitiva menystindrien el dret d'audiència, de contradicció plena i de defensa de la part demandada.

- Pel que fa a la nul·litat de la marca per ser contrària a l'ordre públic i als bons costums, la societat apel·lant sosté que l'actuació de la contrapart, definida com a realitzada de mala fe, seria per si mateixa constitutiva d'una vulneració de l'ordre públic i dels bons costums, la qual cosa hauria de determinar la nul·litat de la marca litigiosa.

- En primer lloc, recorda que la prohibició de registrar signes contraris a l'ordre públic o als bons costums respon a una finalitat específica i delimitada: impedir l'accés al registre de marques el contingut de les quals resulti incompatible amb els valors fonamentals de l'ordenament o amb els criteris ètics i socials bàsics comunament acceptats. Es tracta, doncs, d'un control que recau sobre el signe en si mateix, sobre el seu contingut objectiu i sobre l'impacte que aquest pot produir en el conjunt de la societat, i no pas sobre les motivacions subjectives o les estratègies competitives que hagin pogut presidir la seva sol·licitud o el seu enregistrament.

- En el cas que ens ocupa, no s'ha posat de manifest que la denominació controvertida contingui elements ofensius, indecorosos, discriminatoris o contraris als valors fonamentals de l'ordenament. El signe, considerat en si mateix, no vulnera cap principi d'ordre públic, ni cap estàndard bàsic de moralitat social, ni resulta apte per provocar rebuig o escàndol al públic al qual s'adreça.

- Constata que la crítica de la societat recurrent no s'adreça, doncs, al contingut del signe, sinó exclusivament al comportament de la part sol·licitant en el moment de l'enregistrament.

- Indica que això posa de manifest una confusió conceptual que cal dissipar: la mala fe en l'enregistrament, per bé que pugui ser jurídicament rellevant en altres àmbits, no és assimilable, sense més, a una vulneració de l'ordre públic o dels bons costums. Aquests conceptes no estan destinats a sancionar conductes competitives deslleials, ni estratègies obstructives entre operadors econòmics, sinó a preservar interessos generals de caràcter superior, aliens a la lògica estrictament intersubjectiva del conflicte.

- Pel que fa a la nul·litat de la marca per extralimitació dels drets subjectius: abús de dret i mala fe, la Sala Civil recorda que la bona fe constitueix un principi rector de l'actuació jurídica, amb una projecció transversal que informa tots els sectors de l'ordenament i que opera com a criteri de control de l'exercici dels drets subjectius.

- Com a principi general, la bona fe es presumeix; però aquesta presumpció no és absoluta, ni

incondicionada, sinó que pot resultar desvirtuada quan l'anàlisi del conjunt de circumstàncies objectives que envolten una determinada actuació permet inferir que aquesta s'ha dut a terme al marge dels estàndards mínims de lleialtat exigibles en el tràfic jurídic. I és precisament aquesta conclusió aquella que s'imposa en el supòsit que ens ocupa, en què els elements probatoris obrant en les actuacions condueixen a descartar que les condicions en què la societat Lleure 3D, SAU va procedir a l'enregistrament de la marca "*Casino de les Valls*" s'ajustessin a aquest cànon elemental de comportament jurídicament exigible.

- Ara bé, malgrat es pugui establir amb claredat la concurrència de la mala fe en el pla material, el debat ha de ser reconduït al terreny que és propi del control jurisdiccional: aquell de les conseqüències jurídiques que l'ordenament associa a aquest tipus de comportaments. I és en aquest punt on escau convenir amb la resolució d'instància que la Llei de marques andorrana en vigor no configura expressament la mala fe en l'enregistrament com a causa autònoma de nul·litat del dret registral, sinó que la contempla únicament com a factor determinant de la imprescriptibilitat de l'acció de nul·litat relativa quan aquesta és exercida pel titular d'un dret anterior, d'acord amb allò que disposa l'article 26.5.

- Aquesta opció normativa no és exclusiva del Principat d'Andorra, sinó que respon a un plantejament compartit en el seu moment per diversos ordenaments del nostre entorn i que davalla del model establert per la Directiva 89/104/CEE, del 21 de desembre de 1988, norma que sigui dit de passada va inspirar clarament el nostre legislador.

- Després d'exposar diverses possibilitats legislatives, exposa que el legislador andorrà va optar per no elevar la mala fe en l'enregistrament a causa autònoma de nul·litat del dret de marques, limitant-ne els efectes a l'àmbit específic que expressament va considerar necessari: aquell de la imprescriptibilitat de l'acció de nul·litat relativa quan aquesta és exercida pel titular d'un dret anterior. Aquesta opció no pot ser qualificada d'arbitrària, sinó que respon a una determinada concepció del sistema registral, en què es prioritza la certesa del dret inscrit sense renunciar, tanmateix, a mecanismes correctors en supòsits qualificats.

- En aquest marc, pretendre que el jutge pugui suplir l'absència d'una previsió legal expressa mitjançant una interpretació extensiva o integradora del principi de bona fe equivaldria a desplaçar el centre de gravetat del sistema cap a l'òrgan jurisdiccional, amb el consegüent risc de desnaturalitzar el principi de legalitat i de convertir el control de l'abús en una clàusula oberta de resultats imprevisibles.

- Finalment, respecte de la pretesa notorietat de la marca "*Casino de les Valls*", la Sala Civil considera que cal recordar, d'entrada, que la noció de marca notòria no admet una interpretació laxa, ni pot ser construïda a partir de presumpcions subjectives o de deduccions indirectes. Es tracta d'un concepte jurídic qualificat, que exigeix l'acreditació d'un grau de coneixement suficient del signe per

una part significativa del públic pertinent, en relació amb els productes o amb els serveis que identifica, i que pressuposa una implantació real en el mercat o, com a mínim, una projecció externa que transcendeixi l'àmbit intern, preparatori o estrictament professional en què el signe hagi pogut ser utilitzat.

- En aquest cas, la denominació "*Casino de les Valls*" havia estat emprada per Jocs, SA com a element identificador de la seva candidatura al concurs per a l'adjudicació del casino. Aquesta utilització, però, es va produir en un context necessàriament limitat: el procediment administratiu corresponent al concurs.

- Per tots aquests motius, la Sala Civil decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la part recurrent i confirmar íntegrament la decisió de la primera instància.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El motiu principal d'aquest recurs d'empara es basa en el caràcter suposadament erroni de les resolucions judicials que han estat adoptades amb anterioritat a la interposició d'aquest recurs, és a dir, la sentència de la Secció Civil 2 de la Batllia del 31 de març del 2025, així com la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia del 10 de febrer del 2026. La societat recurrent estima que s'han vulnerat els seus drets protegits a l'article 10 de la Constitució, especialment, el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

3.2. És ben sabut que el recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància, ni en un tribunal suprem, i que l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic, ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.3. El litigi subjacent guarda estreta relació amb el concurs públic convocat pel Govern d'Andorra per a l'adjudicació d'una llicència de casino de classe A. Entre les empreses participants hi havia les societats Jocs, SA (actual recurrent en empara) i Lleure 3D, SAU. D'acord amb el plec de bases del concurs, els candidats havien d'indicar la presentació i la reserva d'un nom comercial. En aquest context, Jocs, SA va escollir la denominació "*Casino de les Valls*" i va obtenir una reserva de nom comercial vinculada a les activitats preparatòries per a l'obertura d'un casino pels períodes següents: a) del 25 d'octubre del 2017 al 23 de gener del 2018; b) del 24 de setembre del 2018 al 23 de

desembre del 2018; i, c) del 17 de gener del 2019 al 28 d'abril del 2019. La societat Lleure 3D, SAU va escollir inicialment la denominació "*Premium Casino Andorra*".

La societat Jocs, SA va registrar la marca "*Casino de les Valls*", el 18 de juliol del 2019, mentre que l'altre competidor (Lleure 3D, SAU) ho va fer anteriorment, concretament, el 3 de gener del 2019, és a dir, en un moment on, almenys formalment, Jocs, SA no gaudia més de la reserva del signe "*Casino de les Valls*".

A partir d'aquestes coordenades, s'inicia el conflicte judicial entre ambdues societats. Davant la jurisdicció ordinària, Jocs, SA sostenia que el registre de la marca "*Casino de les Valls*" per part de Lleure 3D, SAU vulnerava el seu dret anterior derivat de la reserva de nom comercial utilitzada en el concurs i al·legava que el comportament de la societat competidora responia, exclusivament, a una actuació de mala fe, destinada a perjudicar el seu projecte empresarial. Per la seva banda, Lleure 3D, SAU va defensar que la reserva de denominació no equivalia a un dret exclusiu equiparable al registre de marca i que el seu comportament s'inscrivia en l'exercici legítim dels seus drets en el marc de l'economia de mercat i del control del compliment de les condicions del concurs.

Tant la Batllia, com després la Sala Civil van declarar la nul·litat del registre del 18 de juliol del 2019 a nom de la societat Jocs, SA, perquè, malgrat la "*mala fe*" de Lleure 3D, SAU, el registre de marca d'aquesta darrera era anterior en el temps.

És pacífic que la societat Jocs, SA va guanyar finalment el concurs i que explota actualment el casino sota la denominació "*UNNIC*".

3.4. La societat Jocs, SA considera que la sentència de la Sala Civil no respecta el dret a obtenir una resolució fonamentada en Dret, perquè: a) manca de motivació suficient, explícita i específica en relació amb el fonament de dret tercer; b) existeix una fissura lògica en el raonament establert en el fonament de dret quart B; i, c) existeix una manca de motivació o una motivació insuficient en la segona part del fonament de dret quart B.

Vegem a continuació com els greuges de la societat recurrent es basen en una discussió focalitzada en la interpretació de la Llei realitzada per la Sala Civil, matèria que escapa al control d'aquest Tribunal quan aquesta resulta raonable.

Pel que fa al primer motiu d'oposició, la societat recurrent es queixa del refús d'examen, per part de la Sala Civil, del seu argument relatiu a la vigència temporal de la reserva del nom comercial "*Casino*

de les Valls", realitzada el 24 de setembre del 2018. En efecte, la reserva havia de ser, segons el seu parer, per un període de 6 mesos, en lloc dels 3 mesos indicats -erròniament- en la resolució administrativa. La Sala Civil no examina aquest punt, basant-se en l'article 330.2 del Codi de procediment civil que prohibeix a les parts -per regla general- la introducció de fonaments de fet o de dret nous en segona instància. Compte tingut que la societat recurrent podia invocar el mateix argument en primera instància i no ho va fer (sense tampoc explicar-ne el motiu poderós), cal constatar que la denegació de la Sala Civil esdevé plenament conforme amb l'ordenament jurídic i no ha situat la societat en cap situació d'indefensió pràctica. En qualsevol cas, aquella previsió legal és d'ordre públic, independentment de la posició de la part contrària.

Quant als dos punts següents, la Sala Civil admet que l'enregistrament de la marca "*Casino de les Valls*" per part de Lleure 3D, SAU, "*va intervenir de mala fe, amb una clara intenció de perjudicar els interessos d'una empresa competidora*", però que aquest element subjectiu no formava part dels motius legals de nul·litat absoluta d'un registre de marca (article 2 de la Llei de marques) i que la llei andorrana s'havia inspirat del dret europeu, concretament de la Directiva 89/104/CE del 21 de desembre de 1988. La Sala Civil raona també que l'opció del legislador -en matèria de supòsits concrets de nul·litat absoluta- no podia ser qualificada d'arbitrària i que no corresponia als tribunals "*suplir l'absència d'una previsió legal expressa, mitjançant una interpretació extensiva o integradora del principi de bona fe*". Per acabar, la Sala Civil afegeix que l'abús de dret tampoc podia substituir les causes específiques de nul·litat o d'ineficàcia previstes expressament pel legislador. Si s'examina amb atenció l'article 2 de la Llei de marques, és evident constatar que els supòsits de nul·litat absoluta són molt concrets i limitats, de manera que el refús d'extensió dels motius taxats legalment per part de la Sala Civil persegueix la salvaguarda de la seguretat jurídica i no vulnera cap dret fonamental. Resulta finalment obvi recordar que el dret a una decisió fonamentada en Dret no garanteix l'encert de la decisió, sinó la seva raonabilitat i que aquest és el cas.

3.5. Les consideracions exposades en el fonament de dret anterior justifiquen la inadmissió a tràmit del recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2026-16-RE interposat per la representació processal de la societat Jocs, SA contra la sentència del 10 de febrer del 2026, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

2. Notificar aquest aute a la representació processal de la societat recurrent, a la Secció Civil 2 de la Batllia, a la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 27 d'abril del 2026.

Joan Manel Abril Campoy — President

Pere Pastor Vilanova — Vicepresident

Jean-Yves Caullet — Magistrat

Víctor Torre de Silva López de Letona — Magistrat